

unesenivangole.socializmus.sk

Toto zametání a další jemu podobné aktivity nám vždy signalizují brzký příchod nějakých dalších hostů. Ten se objevuje následující úterý 17.4., odpoledne. Po našem svolání do jango se koná pro nás dosud neobvyklá paráda. Naši dva důstojníci prokazují takové pocty právě příchozímu, jaké tu ještě nikdy nebyly předvedeny. Jdou spolu s několika dalšími vojáky ze strážní jednotky dokonce pěšky, spíše poklusávají podle pomalu jedoucího landroveru, ve kterém není nikdo jiný než plukovník, tedy mezi poslední akcí, kdy jsme ho tu viděli, povýšený Tito Chinguchi. Přitom on v jejich hierarchii zase tak velkým pohlavěrem není, ale kdo ví proč tomu tak je?

Přijel sem k jango směrem od oné Olympijské vesničky, takže ta bezpečně funguje dál. A jeho první slova směrem k nám nás doslova šokují. Prý se vrátil z přímého jednání s našimi lidmi z ministerstva zahraničních věcí (fake). Bylo tam prý dohodnuto naše propuštění, jen zatím nejsou jasné všechny modalities toho aktu. Naši tlumočníci měli, zřejmě ze vzniklé nervozity z překvapujících zpráv, problémy s výkladem slova modalities. To nám však bylo celkem jedno. Důležité pro nás je to základní, co tu bylo před malou chvílí řečeno. Jenže v okamžiku, na který tak dlouho čekáme, chybí od nás trochu projevené radosti. Bezpochyby je to tím, jak nás naši vězňové od začátku zajetí neustále klamou. Jsme velmi dobře vycvičeni k všeobecné nedůvěře.

Dále následují, nám dobře známá školení o cílech jejich hnutí a tak dále, jako již několikrát. Na naši adresu pak dodal plukovník Chinguchi už jen to, že jsme strčili hlavu do země, ve které se válčí, a proto jsme také přes ni trošku dostali. Toto je sice velmi tvrdé, ale na druhou stranu zcela pravdivé posouzení jejich vnitřní situace. Po skončení Chinguchiho proslovu se loudáme zpět. Všichni spolu v houfu a hezky pěkně pomaloučku, to abychom si ještě stačili okomentovat mezi sebou všechno, co jsme tam slyšeli.